

komst paa 1 200 Kr., medens et Ægtepar kun kan have en fradragsfri Indkomst paa 900 Kr., og derfor er det, jeg siger, at naar det ærede Medlem opstiller Princippet saaledes, at en enlig Person faar Halvdelen af det, Ægteparret faar ved samme Alder, saa er det i Virkeligheden ikke Udtryk for, at den enlige Person netop faar Halvdelen af det, Ægteparret faar; det ærede Medlem tror, han har foreslaaet det, men han har i Virkeligheden ikke gjort det. Alene dette ganske naturlige Ræsonnement, at et Ægtepar ikke behøver det dobbelte af, hvad en enlig Person behøver, for at kunne leve under de samme Vilkaar som denne enlige Person, gør det naturligt, at der i saa Henseende gøres nogen Forskel, en Forskel, som forekommer det mig, paa en meget lempelig Maade er udtrykt i det foreliggende Lovforslag.

Det ærede Medlem Hr. Rode udtalte sig ogsaa stærkt imod de Bestemmelser, som er foreslaaet med Hensyn til Formueindkomster. Han mente, det var ganske urimeligt at give et procentvis Tillæg til Formueindkomster, og syntes, det var berettiget, at saadanne Indkomster stilledes ganske lige med Arbejdsindkomster. Det ærede Medlem mente ikke, at den Begrundelse, jeg havde givet ved Lovforslagets Fremsettelse af denne foreslaaede Særstilling for Indkomster gennem Formue, var fyldestgørende. Jeg maa dog sige til det ærede Medlem, at om end alle ved faste Satser maa stilles lige, vil det dog ikke kunne nægtes, at der ligger en anderledes solid Betyggelse i den Renteindkomst, som en alderstegen Person har, end i den Arbejdsindkomst, som en saadan Person kan tilvejebringe, og det er da efter min Mening nødvendigt at give dette Udtryk i Lovforslagets Bestemmelser. Og de Bestemmelser, som findes i Lovforslaget angaaende Formuer, er efter min Mening saare lemfældige, jeg vil endog ikke betragte det som udelukket, at den offentlige Mening i disse nedadgaaende Tider vil betragte dem som for lemfældige; jeg kunde tænke mig, at man i vide Kredse vilde sige: Et Ægtepar bør ikke kunne have en om end saare beskeden Aldersrente paa kun et Par Hundrede Kroner, naar det disponerer over en Formue paa op mod 30 000 Kr. Jeg tror, at Følgen af at sætte Formueindkomster, Renteindkomster lig med Arbejdsindkomster, saaledes som det ærede Medlem har foreslaaet, vil blive, at man kan være Aldersrentenyder og samtidig Ejer af Formuer, som ganske afgjort vil rejse en kraftig offentlig Mening mod Gennemførelsen af noget saadant. Da det ærede Medlem som Inden-

rigsminister fremsatte sit Lovforslag, var der ikke skelnet mellem Formueindkomst og anden Indkomst, og derfor blev det muligt for et Ægtepar i København at besidde en Formue paa 37 000 Kr. og dog at nyde en beskeden Aldersrente. Man kan naturligvis sige: En Formue paa 37 000 Kr. med 5 pCt. Rente giver en Indkomst af 1 800 Kr. aarlig, og dette, at en Familie med en saadan Indtægt yderligere kan faa 100—200 Kr. i Form af Aldersrente, kan ikke siges at rumme nogen som helst Ubillighed. Jeg vil ikke modsige dette Ræsonnement, men jeg nærer, som sagt, ingen Tvivl om, at visse Kredse af Befolkningen ikke mindst under Indtrykket af de nedadgaaende Tider vil finde, at dette at komme op paa en saadan Formue og dog at kunne nyde Aldersrente vilde føre til Urimelighed.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at det gik slet ikke an at fastholde det Forslag, som her er stillet i § 6, næstsidste Stykke, hvorefter Aldersrentenydere, som er optaget paa et Alderdomshjem, og hvem fuld Aldersrente i Henhold til deres Alder ikke vilde blive udbetalt udenfor Hjemmet, fordi de havde Indkomster, som laa over det fradragsfrie Beløb, skal indbetale et Beløb til Opholdskommunen for Ophold i Alderdomshjem lig det Fradrag, der skulde ske i Aldersrenten, hvis de opholdt sig udenfor Alderdomshjemmet og var Aldersrentenydere. Jeg kan dog ikke skønne, at der skulde være nogen som helst reel Basis for Kravet om, at en Person, der besidder en Formue paa, skal vi sige 10 000 Kr., og som derfor vil faa et Fradrag i Aldersrenten, naar han ikke er paa et Alderdomshjem, skal have den fulde Aldersrente og altsaa have mere udbetalt, hvis han kommer indenfor et Alderdomshjems Mure. Jeg synes, det er ganske naturligt, at hvis en saadan Person har en Renteindkomst, saa fradrages der i denne til Fordel for Opholdskommunen, for hvis Regning Alderdomshjemmet drives, et Beløb lig det Fradrag i Aldersrenten, som vilde finde Sted paa Grund af denne Formue, saafremt vedkommende fik denne Aldersrente udbetalt kontant og ikke i Naturalier; og at dette skulde skabe Ulighed i Kaar for Personer indenfor saadanne Alderdomshjem, som kunde berede Vanskelighed med Hensyn til det daglige Liv derinde, kan jeg aldeles ikke tro. De vedkommende Aldersrentenydere vil dog ved Opholdet paa Hjemmet blive højst ulige stillet. De, der overhovedet ikke har andet at leve af end deres Aldersrente, vil jo ikke have yderligere til Disposition; den vil fuldt og helt gaa med til at dække Opholdet, og de, der